

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE BENDE VAN KLAVERAAS

N° 2432

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Bende van Klaveraas

HOOFDSTUK I

WAS HET ZELFMOORD ?

Op zekere ochtend kwamen John Raffles en Charles Brand tegen het uur van de lunch de grote conversatiezaal van de Windsor Club binnen, waar zich op dat tijdstip maar weinig leden bevonden, want het was mooi weer, en lokte niet tot het zitten in een wel zeer comfortabele, maar toch tamelijk saale, grote zaal.

De meeste ramen stonden open, en daardoor drong het lawaai van Oxford

Street ongehinderd naar binnen.

Een paar leden zaten aan de leestafel, anderen zaten, in een gesprek gewikkeld, bij een der ramen, en twee anderen speelden een partij biljart in de aangrenzende zaal.

Maar alle aanwezigen knikten de binnentredenden toe, want Raffles was, onder de naam Lord William Aberdeen, Vice-President van de Club, en allen kenden hem.

Aan de leestafel was een nog jonge man opgestaan, die dadelijk naar Raffles toekwam, en vrij opgewonden vroeg:

— Hebt gij het al gelezen van Andrew Pinkerton mylord?

— Ik heb nog geen enkel ochtendblad ingekeken, waarde Cheswick, antwoordde Raffles. Wat is er met Pinkerton? Is hij failliet? Heeft hij een ongeluk gekregen?

— Heel wat erger, mylord, de ongelukkige heeft zelfmoord gepleegd. Zijn bediende vond hem vanochtend dood in zijn kamer.

Raffles toonde zich alleen maar verbaasd en scheen overigens niet erg onder de indruk, toen hij zei:

— Zelfmoord? Dat verwondert mij. Ik achtte Pinkerton tot heel wat dingen in staat, maar ik zou nooit hebben gedacht, dat hij de euvele moed zou hebben, de hand aan zich zelf te slaan. Is het zeker, dat het zelfmoord is?

— O, ja, daaraan valt niet te twifelen, mylord. Men heeft de revolver, waarvan een patroon ontbrak, vlak bij het lijk gevonden. Overigens, het gehele verhaal staat in geuren en kleuren in een late ochtendeditie van de «Daily Express». Wilt gij het lezen? Pinkerton was toch in ieder geval een lid van onze club en ik twijfel niet, of gij zult wel belang in de zaak stellen.

— Dat doe ik zeer zeker, maar alleen als merkwaardigheid, antwoordde Raffles tamelijk koel. Pinkerton behoort niet tot mijn speciale vrienden.

Cheswick keek Raffles een beetje weifelend aan. Soms kon de Vice President zo koud en onverschillig doen, terwijl het toch algemeen bekend was, dat hij ieder jaar een fortuin weggaf aan allerlei instellingen van maatschappelijk nut, zoals ziekenhuizen, liefdadigheidsinstellingen en universiteiten. Een zonderling karakter, was Lord Aberdeen ongetwijfeld.

Intussen was Cheswick het blad van de leestafel gaan halen, en kwam het aan Raffles brengen, die hem met een hoofdknik bedankte.

Hij en Brand begaven zich naar een stil hoekje, waar Raffles het blad ontvouwde, en zei:

— Lees jij het mij eens voor, Charles. Ik vind het vreemd, dat een man als Pinkerton de hand aan zich zelf heeft geslagen.

Brand zocht de kolommen even door, en las toen met zijn heldere stem het volgende bericht voor, voorzien van de gebruikelijke, sensationele opschriften, die de aandacht van de lezer onmiddellijk op een of ander feit moeten vestigen:

«In de afgelopen nacht is een der inwoners van Londen, wel bekend op de renbaan en in de foyers der schouwburgen, Andrew Pinkerton, op tragische wijze uit het leven weggerukt. Toen zijn bediende hedenochtend omstreeks half zeven aan de slaapkamerdeur klopte, teneinde zijn meester te wekken, kreeg hij geen antwoord, ook niet toen hij steeds luider klopte en zelfs met zijn vuist op het paneel hamerde. Hij wist dat de deur altijd van binnen werd afgesloten, maar probeerde deze toch te openen en tot zijn verbazing slaagde hij hierin.

Er was niemand in de slaapkamer, en het bed onbeslapen. Verwonderd ging de man dadelijk in andere kamers zoeken, daar hij met stelligheid wist, dat zijn meester de vorige avond thuis was geweest, en zich tamelijk vroeg ter ruste zou begeven, daar hij die zelfde ochtend op reis zou gaan.

De flat in het huis aan Russell Square hetwelk Andrew Pinkerton geheel in gebruik had, telt zeven vertrekken. Enige daarvan waren geopend, maar de werk-kamer bleek niet toegankelijk te zijn. Niet alleen de gangdeur was gesloten, maar ook de beide deuren, waarvan er een naar de rookkamer en de tweede naar een ontvangkamer leidde. Deze beide laatste vertrekken hebben ook een deur naar de gang, maar alleen die van de rookkamer bleek gesloten te zijn.

De bediende wist deze echter open te krijgen door middel van een tweede sleutel, die toevallig op het slot paste, en kwam daardoor tot de ontdekking, dat de zijdeur ook gesloten was.

Hij maakte nu dadelijk alarm, daar hij voor iets ernstigs vreesde, de butler kwam toeschieten, nog maar half gekleed. Na een oogenblik te hebben be-

raadslaagd, besloten de twee bedienden, een smid te halen, die de gangdeur van de werkkamer opende, door het slot open te steken. Andrew Pinkerton zat voor zijn lessenaar, achterover leunend in zijn bureaustoel. Een revolver lag op de tafel. Er mankeerde een patroon uit. Een enkele blik was voor de drie mannen voldoende, om hen te doen zien, dat hun patroon dood was. Midden in het voorhoofd was een klein, rond gat. De dood moest zeker reeds vele uren van te voren zijn ingetreden.

Toch haalde Punk, zo luidde de naam van de butler, dadelijk een geneesheer, die een paar huizen verder woonde, maar die slechts de dood kon constateren.

De motieven tot de vreselijke daad liggen nog in het duister, want alles wijst erop, dat hier alleen maar van zelfmoord sprake kan zijn. Er wordt echter gefluisterd, dat Andrew Pinkerton zich in de laatste tijd bezig hield met gewaagde speculaties, en ook in de liefde niet zeer gelukkig was. De politie heeft het lijk reeds vrijgegeven, nadat de lijkschouwer zijn taak had verricht. De begrafenis zal overmorgen plaats vinden. »

Raffles had onbeweeglijk geluisterd, en zo bleef hij nog enige tijd zitten, ook toen Brand zweeg, en het blad had dichtgevouwen.

Eindelijk zei hij:

— Een tamelijk laconiek bericht voor zulk een vermogend man. Maar luister eens. Wij hebben elkander enige dagen vacantie beloofd, en ik geloof dat wij die niet beter kunnen besteden, dan aan een klein uitstapje, op het gebied der criminele onderzoeking.

— Maar, mijn hemel, wat valt er hier te onderzoeken? vroeg Brand verbaasd. Pinkerton heeft zich een kogel door het hoofd gejaagd en daar zal hij zijn reden voor gehad hebben. Wat is daar voor bijzonders aan?

Raffles schudde langzaam het hoofd, bekeek zijn vingertoppen, en zei toen:

— Dat is het juist. Ik meende Pinkerton vrij goed te kennen, en ik vind het zonderling, dat hij een eind aan zijn leven heeft gemaakt. Waarom zou hij

dat gedaan hebben? Wat de « Daily Express » leutert over « ongeluk in de liefde » is natuurlijk onzin. Dat is een begrip dat voor een man als Pinkerton niet bestond. Vergeet ook niet dat hij al ver over de vijftig was en op die leeftijd trekken mannen van zijn constitutie zich een tegenslag in de liefde niet zo erg meer aan. Blijft dus over het motief van monetaire tegenslag. Dat is natuurlijk gauw genoeg te achterhalen. Ik ken de adressen, tot wie ik mij daartoe moet wenden.

Raffles was opgestaan, en liep al naar de deur, gevolgd door Brand, die niet begreep, waarop dit alles moest uitdraaien.

Tezamen gingen zij het kleine, fraai gemeubelde vertrek binnen, waarover Raffles de beschikking had in zijn hoedanigheid van Vice-President, en waar ook een telefoontoestel stond.

Met zijn vingers reeds om de greep van de hoorn, vroeg Raffles heel zacht:

— Apropos, had ik je al gezegd, dat Mr. Pinkerton op mijn lijstje stond?

Brand maakte een gebaar van schrik en fluisterde:

— Was je van plan, hem een bezoek te brengen?

— Ja, in de nacht wel te verstaan. Het noodlot heeft echter een streep door mijn rekening gehaald, nauwelijks een paar dagen voor ik zijn brandkast eens aan de binnenzijde had willen bezichtigen.

Nu nam hij de hoorn op, draaide een nummer en voerde enige tijd op zachte toon enkele gesprekken, een paar malen van nummer veranderend. Eindelijk legde hij de hoorn weer op de haak, en zei schouderophalend:

— Het is zoals ik dacht, Charles. Een paar van zijn effecten hebben een kleine duikeling gemaakt, maar wat betekent dat voor een man die zo rijk was? Een tenslotte herhaal ik nog eens: een man van het kaliber van Pinkerton grijpt niet naar de revolver, tenzij hij letterlijk tot de bedelstaf is gebracht, en dan misschien nog niet. Heb je lust om de toestand eens ter plaatse op te nemen?

— Als ik je er een genoeg mee doe, natuurlijk, maar ik geloof, dat je je vergist, Edward, want je schijnt de drie

gesloten deuren te hebben vergeten.

— Zo vergeetachtig ben ik niet, amico, maar ik meen te weten, dat bijna iedere kamer toch op zijn minst wel één raam heeft.

Brand keek Raffles verbluft aan, vatte toen zijn arm en zei opgeruimd:

— Nu, laten wij dan maar eens gaan kijken. Wij hebben toch niets te verzui- men, en ik zou er gaarne bij zijn, als je tot andere gedachten komt. De zaak is alleen: zal de politie ons toelaten?

— Politie? Die bemoeit er zich niet meer mee. De lijkschouwer heeft zijn rapport ingeleverd en het lijk is vrijgegeven aan de familie.

Brand stond al bij de deur, en knikte bevestigend.

Een ogenblik daarna waren zij reeds op weg naar Russell Square. Zij gingen te voet, ten eerste omdat het prachtig weer was, en ook omdat de afstand nauwelijks een kwartier gaans bedraagt.

Russell Square is een der oudste en grootste pleinen in dit gedeelte van Londen, en ligt in de onmiddellijke nabijheid van het beroemde Britse Museum. Het midden van het plein wordt ingenomen door een plantsoen, en een groot gedeelte van een der pleinkanten wordt ingenomen door het Russell Hotel.

Het huis, waarvan Pinkerton de derde verdieping had bewoond, stond op de hoek van het plein en Keppel street. Het was een niet al te fraai huis, gebouwd in een tijd die, eigenlijk geen eigen stijl kende, en liever de Italiaanse Renaissance navolgde.

Het stond daar log en breed, met zijn zes verdiepingen, en zijn lange, precies gelijke vensters, gevat tussen natuurstenen kolommen. Van die vensters waren er niet minder dan negen aan de voorgevel van het huis.

In het midden was de dakrand onderbroken door 'n soort fries, bekroond met een stenen vrouwenfiguur, die eigenlijk een of andere godin moest voorstellen, gewapend met pijl en boog. Er was dus reden om te veronderstellen dat men hier te doen had met Diana, maar dan zonder haar nymfen.

De verdieping gelijkvloers was in gebruik bij een bankonderneming. De

eerste verdieping was in twee gedeelten verhuurd respectievelijk aan een gepensioneerd kolonel en een universiteitsprofessor, de tweede stond gedeeltelijk leeg, maar de derde was, zoals gezegd, geheel verhuurd aan Andrew Pinkerton, die er met zijn butler, zijn huisknecht en een keukenmeid het leventje had geleid van de schatrijke vrijgezel.

Van een bewaking bleek geen spoor aanwezig te zijn.

Het leven ging er zijn gewone gang; de portier had zijn gebruikelijke glimlach, in de vestibule, speciaal ingericht ten behoeve van de klanten der bank, was het even druk als altijd, en niemand scheen er zich veel van aan te trekken, dat daarboven het lijk van een zelfmoordenaar lag.

Raffles trad dadelijk op de portier toe, stopte de man een fooi in de hand en zei:

— Ik ben Lord William Aberdeen, Vice Voorzitter van de Windsor Club, waarvan Mr. Pinkerton lid was. Is er bezwaar tegen, dat ik even een bezoek breng aan de dode?

De portier scheen wel wat verbaasd te zijn, dat iemand er belang in kon stellen, een zelfmoordenaar te bezoeken, maar de fooi was welsprekend, de edele naam miste zijn uitwerking niet, en hij zei dus aanstonds:

— Ik zou niet weten, wat daar tegen kon zijn, mylord.

— Is het personeel er nog?

— Alleen maar de huisknecht. De keukenmeid is al weggelopen, en de butler is even om een boodschap, maar komt aanstonds terug, en zal dan ook wel zijn boeltje gaan pakken.

— Er is in de krant sprake geweest van een smid, die de deur heeft moeten openbreken, woont de man hier in de buurt?

— Niet ver hier vandaan; in High Street, antwoordde de portier, wiens verbazing zichtbaar toenam, zodat Raffles het geraden vond, niet verder te vragen, en maar aanstonds naar boven ging.

Reeds op de eerste verdieping trof de beide vrienden de stilte, die er in het huis heerste. De oude kolonel maakte waarschijnlijk zijn ochtendritje, de pro-

fessor stond natuurlijk voor zijn studenten, en niemand deed zich horen, of vertoonde zich. Op de tweede verdieping was het nog stiller, maar op de derde leek wel de sfeer van een kerkhof te heersen.

Het was er als uitgestorven.

Raffles drukte op de belknop, maar het duurde enige tijd, voor de deur werd geopend door een oude man met een vaal gezicht, en kleine, lichtblauwe ogen, gekleed in een donkere livrei. Dat was de huisknecht Malloney, de man die het eerst de ontdekking van de zelf-

moord had gedaan.

Raffles noemde zijn naam en kwaliteit, en zwijsend liet de bediende de beide bezoekers binnen.

Een ogenblik daarna stonden zij in de werkkamer, waar op de rustbank een roerloze gedaante lag, gedeeltelijk met een wit laken toegedekt.

Andrew Pinkerton lag daar, met het donkerrode, bijna zuiver ronde gaatje in het midden van zijn voorhoofd, stil en bleek, en keek met dode ogen naar de zoldering.

HOOFDSTUK II

DE NEVEL VERDIKT ZICH

Raffles keek enkele ogenblikken zwijgend neer op het gladgeschoren gelaat met de brede weke mond, die zelfs de dood geen scherpe trekken had kunnen geven, naar de half gesloten ogen en vervolgens naar dat noodlottige, veel betekenende gaatje in het midden van het voorhoofd, waar de kogel was binnengedrongen.

Malloney was bescheiden op een afstand blijven staan, maar Raffles zei op vriendelijke toon tot hem:

— Je hebt hier de wacht bij het stof-felijk overschot van je meester gehouden niet waar?

— Jawel, mylord.

— Ga dan zitten. Ik zou je gaarne een paar vragen willen stellen. Ik stel-de belang in je meester. Ben je daartoe bereid?

— Gij kunt mij vragen wat ge wilt, mylord, antwoordde de man op doffe toon. Ofschoon ik eigenlijk niet kan be-grijpen...

— Wat het doel is van die vragen? Nu, misschien zult gij dat zelf wel mer-ken. Mijn eerste vraag is de volgende: De « Daily Express » verklaart, dat gij om half zeven uw meester wildet wek-ken. Geeft het blad de tijd nauwkeurig weer?

— Het kan misschien vijf minuten vroeger zijn geweest, mylord.

— Uw meester wilde op reis gaan. Weet gij waarheen?

— Dat weet ik niet, mylord. Zulke

dingen vertelde hij mij nooit.

— Hoe laat begaf hij zich ter ruste?

— Het kan niet veel later dan half twaalf zijn geweest, mylord.

— Was hij de hele avond thuis?

— Hij kwam om half negen terug uit het restaurant en is daarna niet meer uitgegaan.

— Hij dineerde dus in de stad?

— Ja mylord.

— Heeft hij bezoek gekregen in de loop van de avond?

— Ja, om negen uur kwam er een heer, die hem wilde spreken.

— Wie was dat?

— Ik weet het niet; ik had hem nooit gezien.

— Hoe laat vertrok die bezoeker weer?

— Op zijn laatst om kwart voor tien.

— Hoe weet ge dat zo zeker?

— Ik hoorde hem weggaan.

— Gij hebt het alleen maar gehoord? Gij hebt het dus niet gezien?

— Neen, mylord. Ik wilde naar de gang gaan, maar mijn meester riep mij toe, dat hij zelf de bezoeker wel zou uitlaten.

Het bleef even stil, en Brand zag aan het gelaat van de oude bediende, dat deze nogal verwonderd was over de-zee vragen.

Toen vroeg Raffles weer:

— Gij zijt, toen er op uw kloppen aan de slaapkamerdeur niet geantwoord

werd, gaan kijken, waar uw meester kon zijn. Het bleek dat die gangdeur daar, gesloten was, evenals de twee zijdeuren. Maar het raam? Stond het raam open?

— Het raam was dicht mylord.

Brand wierp Raffles van terzijde een snelle blik toe, een blik van overtuiging.

Hiermede was natuurlijk de zaak beslist.

Aan iets anders dan zelfmoord kon dus onmogelijk gedacht worden.

Op het gelaat van Raffles vertrok geen spier. Hij trad op het raam toe, en onderzocht het.

Het was, in afwijking van het andere venster, een schuifraam. Hij schoof het omhoog, boog zich naar buiten, en keek omlaag.

De hoogte bedroeg op zijn minst acht meter, en het was duidelijk, dat zelf de knapste acrobaat geen kans zou hebben gezien zonder een ladder langs de voor-gevel naar boven te klimmen. Nergens een uitsteeksel, nergens een balcon, tenminste geen waaraan een indringer iets zou kunnen hebben, want de drie balcon die het huis rijk was, bevonden zich zeker wel tien meter verder.

En zo stil wordt het op Russell Square nooit, zelfs niet midden in de nacht, of iemand met slechte bedoelingen zou zich nog wel eens bedacht hebben, voor hij het durfde ondernemen, door middel van een ladder een huis binnen te dringen, dat door twee straatlantaarns verlicht werd.

Raffles wendde zich van het raam af, en zei:

— Het was gister volle maan, die ongeveer boven het huis heeft moeten staan, ging Raffles peinzend voort. Zeg mij eens, goede vriend, was je meester gewend, des nachts op te blijven om te werken?

— Dat deed hij zo goed als nooit, mylord, antwoordde de oude Malloney.

— Hoe was zijn stemming toen hij gisteravond thuis kwam?

— Heel gewoon, mylord. Opgewekt, zou ik zeggen.

— Heeft hij u gezegd, dat hij bezoek verwachtte?

— Ja. Hij zei, dat er omstreeks na-

gen uur een heer zou komen om hem te spreken, en dat ik deze bezoeker bij hem moest laten.

— Waar zat uw meester, toen hij gevonden werd? Hier zeker?

Raffles ging in de bureaustoel zitten, zonder het antwoord af te wachten.

Het bureau stond tamelijk dicht voor het venster, en vanwaar Raffles zat, kon hij een tamelijk groot gedeelte van het plein voor het huis overzien.

Zijn grote grijze ogen leken letterlijk licht uit te stralen, en Brand vroeg zich vruchteloos af, wat er toch wel kon omgaan in dat schrandere, geofende brein.

Raffles had iets ontdekt, nu reeds, hetgeen duidelijk te zien was aan de uitdrukking van zijn hele gelaat, maar wat het zijn kon, Brand had er niet het flauwste vermoeden van. Voor hem stond het vast, dat Pinkerton, misschien wel in een vlaag van verstandsverbijstering de hand aan zich zelf had geslagen, want een andere verklaring was zijns inziens eenvoudig onmogelijk.

Wat er nu volgde, zou hem nog in die mening versterken, want Raffles sprong vlug op, liep langzaam het vertrek rond, kwam zo bij de deur naar de gang, bekeek met grote aandacht het slot, en vroeg toen:

— Dit is de deur, die de smid heeft geopend, niet waar?

— Zo is het, mylord. En hij had er vrij wat moeite mee.

— Inderdaad, zei Raffles, met een eigenaardige flikkering in zijn ogen, het is een cilinderslot van een heel biezondere constructie. Het heeft natuurlijk niet oorspronkelijk in deze deur gezeten.

— Daarin hebt gij gelijk, mylord; het werd er een maand of drie geleden in gemaakt, tegelijkertijd zijn toen enkele andere sloten vervangen.

— Ja, ja, zulke dingen gebeuren wel eens, zei Raffles meesmuilend, en Brand begon zich hoe langer hoe meer te gevoelen, alsof hij in een doolhof rondliep, en nooit de uitweg zou kunnen vinden.

Van de gangdeur ging Raffles eerst naar de deur van de rookkamer, wees op de grendels, en wendde zich tot Malloney met de vraag:

— Deze ~~deuren~~ ~~deuren~~ ~~deuren~~ ~~deuren~~ ~~deuren~~

voorgeschoven?

— Ja, mylord. U begrijpt wel toen mijn meester het plan opvatte om een eind aan zijn leven te maken wilde hij niet gestoord worden.

— Ja, dat is heel duidelijk, maar toch ook wel weer een beetje overdreven, tenminste als de lijkschouwer gelijk had, die verklaarde, dat de dood omstreeks drie uur in de nacht moet zijn ingetreden. Veel kans om te worden gestoord bij zijn opzet had Mr. Pinkerton dus niet. En hier hebben wij dan tenslotte de derde deur. Ook al gegrendeld. Vertel mij eens, goede vriend, was je meester vreesachtig van aard?

— Daar heb ik nooit iets van gemerkt, mylord.

— Laten wij eerst eens de feiten reconstrueren. Het slot van de gangdeur moest dus door de smid opgebroken worden. Er valt dus niet aan te twifelen of die deur was dicht. Nu stuiten wij dadelijk op de vraag: Waar was de sleutel van dat slot?

— Die stak er aan de binnenzijde op, mylord.

Weer wierp Brand Raffles een veelbetekenende blik toe, en deze zei glimlachend:

— Ik weet wat je zeggen wilt, Charles. Het is volstrekt buitengesloten, dat iemand door deze deur het vertrek verlaten zou hebben, en de sleutel van binnen op het gesloten slot kon laten zitten. Verder staat het vast, niet waar, dat de twee andere deuren van binnen gegrendeld waren?

— Daar valt niet aan te twifelen, mylord. Drie getuigen kunnen het bevestigen.

— Heel begrijpelijk, zei Raffles kortaf. Het zijn grendels als van een celdeur in een gevangenis. De slaapkamer heeft ze zeker ook zo?

— Jawel mylord, precies dezelfde.

Raffles was weer naar het grote bureau gegaan, ging in de bureaustoel zitten, stond onmiddellijk weer op, en richtte zich tot de bediende met de vraag:

— Wilt gij eens in die stoel gaan zitten, juist zo als gij uw meester hebt gevonden?

De oude man scheen een ogenblik te aarzelen, maar gehoorzaamde toch, ging in de brede stoel zitten, legde de linkerarm op de leuning, en liet de rechter slap neerhangen. En leunde toen met het hoofd een weinig achterover.

Toen zei hij met haperende stem:

— Precies zo lag mijn meester in zijn stoel, mylord.

— Dank je. Het is mij heel duidelijk. Nu iets anders. Heb je uit deze kamer helemaal geen geluid horen komen, terwijl de bezoeker er was?

— Niet het minste.

— Jij hebt er geen idee van wat hij kwam doen?

— Zeker niet, mylord. Ik bemoei mij nooit met die dingen.

— Een goede karaktertrek, maar die helaas, het onderzoek wel zal bemoeilijken. Verwonderde je je er niet over, Malloney, dat je van morgen de gordijnen voor het raam open vond?

Het gelaat van de bediende vertrok krampachtig, en hij staarde Raffles met verschrikte ogen aan, en wijd geopende mond, voor hij kon stotteren:

— Het gordijn was inderdaad geopend, mylord, maar ik moet u zeggen, dat ik volstrekt niet kan begrijpen, hoe...

— O, dat is alleen maar het gevolg van een zuivere redenering, antwoordde Raffles schouderophalend. Maar weer vloog zijn blik snel en met een spottende uitdrukking naar Brand, die het had opgegeven een verklaring te zoeken voor Raffles' gedrag en zijn talrijke vragen.

Het was zo duidelijk als de dag, dat Raffles iets had ontdekt, een spoor volgde, en niet langer aan een zelfmoord dacht, maar in naam van alles wat logisch en redelijk was: Waaraan kon hij toch wel denken?

Raffles echter was weer naar het stille, met een laken bedekte lichaam toegetreden, bekeek met de grootste aandacht de wonde, en wendde zich toen met een ruk naar Malloney om, met de vraag:

— Mag ik de revolver even zien, waarmee je meester de daad gepleegd heeft?

Zwijgend trok de oude man de lade open van een kast, en kwam naar Raffles terug met de woorden:

— Dit is het wapen, mylord.

Raffles hield een groot pistool in de handen, een Mauser, zoals de Duitse officieren ze in de laatste wereldoorlog veel gebruikten. Het was een pistool van gemiddeld kaliber, dat acht patronen kan bevatten, die gelegen zijn in een stalen magazijn, een weinig voor de kolf.

— In het krantenbericht was sprake van een revolver, zei Raffles. Wanneer zullen de verslaggevers toch eens leren, een revolver van een repetierpistool te onderscheiden. Maar dat is van ondergeschikt belang. Waar lag dit wapen, Malloney?

— Hier op de hoek van het bureau, mylord.

— Herkent gij het als het eigendom van uw meester?

— Ja zeker.

— Hoe kwam het in zijn bezit?

— Een van zijn vrienden, die kapitein was, bracht het voor hem mee.

Raffles had het magazijn geopend, en nam er de patroonhouder uit. De bovenste patroonhuls miste de kogel.

Raffles bekeek de huls aan de achterzijde. De slagpen had de percussie doorgeslagen, en het was duidelijk, dat de patroon was afgevuurd.

Raffles speelde een ogenblikje als in gedachten met de houder, en zei toen, alsof hij tot zich zelf sprak:

— Een zware knal geeft dit wapen niet, maar in de nachtelijke stilte moet de scherpe, korte knal toch gehoord zijn.

Het is onbegrijpelijk, vind je ook niet, Charles, dat niemand iets gehoord heeft? Bedenk toch eens: iedereen slaapt, er is op dit plein weinig verkeer in het holst van de nacht, en toch wordt de knal van een revolvershot niet gehoord.

Raffles schoof de patroonhouder weer in het wapen, sloot het, en gaf het Malloney terug met de vraag:

— Bewaarde je meester dit wapen in deze kamer?

— Ik geloof, dat hij het 's avonds naar zijn slaapkamer meenam, ik heb het tenminste vaak in de lade van de nachttafel gevonden.

— Grendels en een met scherp geladen pistool, meesmulde Raffles weer. Mr. Pinkerton schijnt erg beducht te zijn geweest voor zijn leven.

— Vertel mij eens, Charles. Jij bent vannacht nog al tamelijk laat thuis gekomen, was het niet zeer drukkend weer?

— Het was inderdaad erg warm, antwoordde Brand verrast. Waarom vraag je dat zo?

— Wel, omdat Mr. Pinkerton 't raam heeft opgeschoven, terwijl hij hier was.

— Dat is bijna onmogelijk, mylord, riep Malloney opgewonden uit, want de smid Punck en ik vonden het raam vanochtend gesloten.

— Wel, hij kan het toch wel weer hebben dicht gedaan, voor hij tot zijn laatste daad overging, meende Brand.

Raffles wierp hem een eigenaardige blik toe, en zei eenvoudig:

— Niet hij deed het, Charles, maar de man, die hem vermoordde.

HOOFDSTUK III

DEDUCTIES EN CONCLUSIES

Na deze ominieuze uitspraak volgde een poos van stilte.

Brand was de eerste, die iets zei.

— Ben je zo volkomen zeker van je zaak?

— Zo volkomen als een sterfelijk mens maar kan zijn Charles, antwoordde Raffles. Beste Malloney, ik wil je niet langer van je werk afhouden. Er zal wel vrij wat voor je te doen zijn. Mogen mijn secretaris en ik nog een paar minuten blijven?

— Dat spreekt vanzelf, mylord, antwoordde de oude bediende.

— Nog maar vijf minuten, Malloney. Misschien heb ik je dan nog iets te vragen, maar het zal in ieder geval heel kort duren.

De oude man ging met gebogen hoofd heen, zonder verder nog iets te zeggen.

Brand keek hem een ogenblik na, en vroeg fluisterend, toen de deur achter hem dicht was gegaan:

— Ik ben erg benieuwd, je verklaring te horen, Edward, want ik wil je wel bekennen, dat ik blijf vasthouden aan de opvatting, dat hier zelfmoord is gepleegd.

— Daar doe je verkeerd aan, amice, zei Raffles eenvoudig, want dan ga je uit van een verkeerde veronderstelling. Misschien kende ik de aard van Pinkerton wat beter dan jij, en is het daaraan toe te schrijven, dat ik onmiddellijk sceptisch stond tegenover de verklaring, dat hij zelf een eind aan zijn leven zou

hebben gemaakt. Een man als Pinkerton hechtte te zeer aan het leven, en is in de grond van zijn hart te laf om een daad te begaan, waartoe toch altijd nog een zekere moed vereist wordt. Daarenboven hadden wij immers gehoord, dat er van grote geldelijke verliezen geen sprake was, en een ander motief kon volgens mij een vent als Pinkerton niet tot zulk een daad drijven. Eenmaal van dit standpunt uitgaande moest mijn achterdocht natuurlijk worden gewekt door veel wat ik hier naderhand vond. Waartoe die grendels? De verklaring zou kunnen luiden, dat hij alleen wilde zijn en bevreesd was, op het uiterste ogenblik te worden gestoord, maar zulk een vrees is om drie uur in de nacht wel wat overdreven. De bedienden sliepen natuurlijk reeds lang en andere huisgenoten heeft hij niet. Overigens, die zware grendels, die cilindersloten en die altijd geladen revolver moeten je toch wel iets gezegd hebben, amice.

— Je bedoelt, dat Pinkerton bang voor iets was?

— Natuurlijk. Bang voor iets, of voor iemand. Ik kan mij nog indenken, dat men zijn slaapkamerdeur van een grendel laat voorzien, maar hier en in deze werkkamer zijn twee van de drie deuren stevig te grendelen, en de derde heeft een ingewikkeld slot. Is het je verder niet opgevallen, dat pas drie maanden geleden die voorzorgsmaatregelen zijn genomen?

— Maar Edward, de mankerende patroon.

— Beste Charles, die patroon kan er evengoed al een paar maanden geleden uit verdwenen zijn, en dat is zelfs bijna zeker, want de huls, waaraan de kogel ontbreekt is aan de binnenzijde reeds lichtelijk verroest, wat natuurlijk onmogelijk het geval zou kunnen zijn, als de kogel vannacht pas was afgevuurd.

— Maar het wapen lag op de tafel. Als hij werd vermoord, waarom heeft hij dan geen poging gedaan om zich te verdedigen?

— Omdat de dood hem verraste, antwoordde Raffles ernstig.

— Het was dus niet die bezoeker van negen uur?

— Dat is bijna onmogelijk, en wel om twee redenen. Ten eerste ging die man omstreeks half tien heen, en de lijk-schouwer verzekert, dat de dood op zijn vroegst om half drie kan zijn ingetreden. En ten tweede zegt Malloney, dat hij zijn meester heeft horen praten tegen de bezoeker, terwijl hij deze uitliet.

— Dat is zo, daaraan dacht ik niet zo gauw.

— Intussen is het volstrekt niet onmogelijk, dat die bezoeker wel degelijk iets te maken heeft gehad met de moord-aanslag, en die als het ware hielp voorbereiden.

— Excuseer, Edward, maar het is mij nog alles behalve duidelijk. De moordenaar moet hier dan toch in de kamer zijn geweest. Hoe kwam hij weer veilig naar buiten, terwijl de drie enige deuren gesloten waren? Er zal hier toch wel geen valluik in de vloer zijn?

— Daarvan is geen sprake, amice. Kijk zelf maar: er ligt een gespijkerd, effen kleed. En naar geheime deuren hoef je ook heus niet te zoeken in dit moderne behang, dat er nog geen jaar geleden opgeplakt is.

— Dan blijft alleen het venster over. Maar men vond het dicht. Het openslaande raam dus?

— Neen Charles, dat was met de spanjolet gesloten. En nu zijn er veel trucs met dergelijke ramen mogelijk, maar om zulk een stroef gaande stang van buiten af op en neer te bewegen,

zonder de kruik aan te raken, neen Charles, dat is zo goed als onmogelijk. Trouwens, het zou van het plein af gezien zijn, want zo iets eist veel tijd. Maar ik heb een ander idee. Schuif het raam eens op, dat naast de schrijftafel is.

Zwijgend trad Brand op het raam toe, vatte de twee knoppen, en slaakte dadelijk een zachte kreet van verwondering.

— Wat is dat raam zwaar, riep hij uit.

— Geen wonder, Charles, van een van de contragewichten is het koord gebroken. Maar ik wil niet dat je iets op gezeg van mij aanneemt. Je kunt je overtuigen, Maar doe eerst het gordijn dicht.

— Waarom? vroeg Brand verwonderd.

— Omdat het niet wenselijk is, dat men ons aan het werk ziet, antwoordde Raffles kortaf.

Hij had zijn zakmes reeds te voorschijn gehaald, dat verschillende instrumenten bevatte, en met behulp van de kleine schroevendraaier haalde hij de lange schroeven uit de plinten terzijde van het raam.

Hij lichtte de rechter plint uit de sponning en Brand slaakte een gesmoorde kreet; het gewicht rustte op de bodem van de vensterbank en het koord, waaraan het opgehangen was geweest, hing slap in de sponning.

— Geen wonder dat dat raam zo moeilijk is op te schuiven, riep hij uit, het wordt maar door één gewicht tegengehouden.

— Het gaat moeilijk omhoog maar des te gemakkelijker naar beneden amice.

— Het blijft 'zelfs niet omhoog, als je de knoppen los laat, ging Brand voort. Hoe is het mogelijk, dat het open heeft gestaan, zoals jij zelf daareven beweerde?

— Het werd opgehouden door middel van een latje, een liniaal, of iets dergelijks, amice.

— Maar hoe kon het dan uit zich zelf weer naar beneden vallen, als het slachtoffer of de moordenaar die steun niet hebben weggenomen?

— Dat deed de moordenaar wel dege-

lijk, Charles, antwoordde Raffles, met een glimlach.

— Dat kun je toch niet menen, zei Brand, zou hij zich dan uit het raam hebben laten zakken?

— Beste Charles, hij heeft geen voet hier in de kamer gehad, antwoordde Raffles.

Brand keek Raffles even onderzoekend aan, als iemand die vreest, voor de gek te worden gehouden, en zei toen, half lachend, half boos:

— Dat zou 'n kunststuk zijn geweest, dat ik hem niet zou hebben nagedaan. Liet hij zich dan soms aan een touw uit het zolderraam zakken, totdat hij deze man hier door het open venster kon neerschieten?

— Wel, dat zou op zich zelf niet zo dom zijn geweest, als de schutter maar niet bang behoefde te zijn, dat die acrobatische toeren door personen zouden worden gadeslagen, die zeker uit de omringende danszalen en speelhuizen zouden zijn komen toesnellen op het gerucht, dat er iemand tegen dit huis als « Gevelartiest » zijn kunsten vertoonde.

— Inderdaad, dat zou wel wat gewaagd zijn geweest, moest Brand toegeven. Hij hing dus niet voor het raam aan een touw te bengelen. Waar was hij dan?

— Veel verder, Charles. Wel een meter of tachtig.

— Maar dan zou hij aan de overzijde van het plein moeten zijn geweest, riep Brand verbluft uit.

— Dat was hij ook. Hij was in het Russell Hotel.

— Wil je zeggen, dat deze man neergeschoten is door iemand die in het hotel daarginds het schot loste? vroeg Brand.

— Ja, zeker waarom niet?

— Waarom niet? Om alle mogelijke redenen niet.

— Som die dan eens op, zei Raffles glimlachend. Misschien zie ik wel kans ze te weerleggen.

— Ten eerste dan: deze man is met een revolver dood geschoten.

— Hoe weet je dat zo zeker? Er ontbreekt een kogel aan dit wapen, dat is zo, maar ik zei je al, dat die reeds een

paar maanden geleden is afgevuurd.

Met zo'n revolver schiet men kogels af van 8 millimeter, maar welk verschil is er eigenlijk tussen de kogel van een Mauser van dit kaliber en van een Colt karabijn, of van een Lee Metford jachtgeweer, dat bestemd is voor grof wild? Het is mogelijk, dat de kogels een heel klein beetje afwijken, als men ze naast elkander legt, maar ik blijf er bij, dat zelfs het scherpste oog onmogelijk enig onderscheid kan zien tussen de wonden, welke zij veroorzaken. Men heeft blijkbaar niet eens moeite gedaan, de kogel uit het hoofd van de veronderstelde zelfmoordenaar te verwijderen, zo zeker was de politie van haar zaak. Je weet dat het projectiel is blijven steken in de achterwand van de schedel.

Let toch eens op de loop van het wondkanaal. Dat loopt bijna rechtstandig van voor tot achter. Geloof je in ernst, dat een zelfmoordenaar zulk een gewrongen houding zou aannemen, als hij zich zulk een zwaar wapen tegen het hoofd zet? Natuurlijk plaatst hij de loop tegen zijn slaap, en zeker niet in het midden van zijn voorhoofd.

— Ook dit neem ik aan, Edward. Intussen: een hotel is toch geen schiettentje. Het is toch niet aan te nemen, dat de moordenaar kalm weg voor het open venster van zijn logeerkamer is gaan zitten, met een geweer in zijn hand en toen heeft geschoten?

— Zo zal het ook wel niet gegaan zijn, amice. Neen, de man bevond zich op het dak, en heel waarschijnlijk achter de lage schoorsteen, die je van hier af gemakkelijk kunt zien. In Londen is het nooit volkomen stil, en het zwakke geluid van de knal kan zeer goed niet opgemerkt zijn, of, als het al werd opgemerkt, dan dacht men waarschijnlijk aan het geluid van een open knalpot van een motorfiets of zo iets.

— Ook dit wil ik aanvaarden, Edward, hernaam Brand. Maar het raam moet omhoog geschoven zijn geweest, anders was het niet mogelijk geweest, het slachtoffer voldoende nauwkeurig op de korrel te kunnen nemen, terwijl bovendien het ronde gat in de ruit of het stukvallen daarvan de zaak zou

hebben verraden.

— Het raam stond ook open, Charles. De getuigenverklaringen daaromtrent laten geen twijfel over.

— Maar het was dicht, toen Mallo-
ney binnenkwam.

— Jij hebt zelf gezien, Charles, dat dit raam, door dat er een gewicht ontbreekt de neiging heeft om uit zich zelf dicht te vallen, of liever heel zacht naar beneden te glijden.

— Maar waarom deed 't dat dan niet aanstonds?

— Omdat het gesteund werd door een houten latje, amice.

— Niemand heeft van iets dergelijks gesproken, riep Brand in de grootste verbazing.

— Heel natuurlijk, niemand heeft het gevonden, of liever gezegd, niemand heeft er zelfs aan gedacht.

— Maar hoe verdween het dan?

— Door dat het van beneden af, ik bedoel van de straat af, werd weggetrokken door middel van een touwtje, dat er van onderen aan was vastgebonden.

— De schutter zou dus een medeplichtige hebben gehad?

— Dat is niet eens noodzakelijk. Hij kan rustig hebben afgewacht, of zijn schot dodelijk was geweest, toen naar beneden zijn gegaan, en het hotel hebben verlaten. Hij kan voor alle zekerheid nog een kwartiertje gewacht hebben, en kon toen rustig en zonder vrees voor ontdekking aan het touwtje trekken, waarvan hij natuurlijk nauwkeurig de plaats moet hebben geweten, en dat dun genoeg was, om niet in het oog te vallen van een of andere voorbijganger.

— Klinkt het niet wat erg ingewikkeld?

— Misschien, maar dat is het toch in feite niet, althans niet voor een man, die een misdaad wil plegen, zich wil wreken, bij voorbeeld, maar er niet aan denkt, ook de gevolgen van die daad te aanvaarden. Het moest een zelfmoord schijnen, en ik wil wel erkennen, dat het er ook bedrieglijk veel op leek.

— En hoe weet je zeker dat jouw opvatting de juiste is? ging Brand voort, die het nog niet opgaf.

— Omdat iedere andere opvatting geen stand kan houden, amice. Pinkerton had niet de aard voor zelfmoord, en als hij die wel had gehad, dan zou hij zich een kogel in de slaap hebben gejaagd.

Het bleef even stil. Brand dacht blijkbaar ingespannen na, keek naar het hotel aan de overzijde, na voorzichtig het gordijn een weinig ter zijde te hebben geschoven en zei toen:

— Het is mogelijk dat je gelijk hebt. Maar hoeveel duistere punten blijven er dan toch nog over. Wat deed Pinkerton om half drie in de nacht in zijn werkkamer? Waarom lag hij niet in zijn bed? Waarom sloot hij zich op? Waarom zette hij het raam open? Wie was de man die hem in de vooravond bezocht?

— Ja, Charles, als wij op al die vragen een antwoord hadden, dan was meteen het raadsel van deze zonderlinge moord opgelost. En omdat jij evengoed het land hebt aan onopgehelderde raadsels als ik, daarom zullen wij deze aangelegenheid samen eens nader onderzoeken, als je het goedvindt.

HOOFDSTUK IV

DE GAST VAN HET RUSSELL HOTEL

Raffles en Brand zaten aan de lunch in de grote eetzaal van de Windsor Club, waarheen zij waren teruggekeerd na hun onderzoek in het huis aan Russell Square.

Het was nog warmer geworden, de zaal was bijna geheel verlaten, en zij konden dus rustig over het geval praten, dat zo hun aandacht in beslag had genomen, maar zij waren toch reeds aan het dessert toe, toen Raffles, die nog niet veel gesproken had, nadenkend zei:

— Het komt mij voor, Charles, dat we bij het onderzoek van deze zaak meer in het bijzonder moeten letten op het verleden van het slachtoffer. Dat Pinkerton, die over de vijftig was, nog liefdesavonturen zou hebben beleefd, die hem in conflict brachten met een medeminnaar, is, dunkt mij, niet aan te nemen. Het is bekend, dat hij connecties had aangeknoopt met een koriste van een variété-theater, en dat deze vriendschap hem 'n paar duiten zal hebben gekost, dat spreekt van zelf, maar dergelijke mannen worden niet gedood uit jalouzie. Het moet iets anders geweest zijn, iets wat vroeger is gebeurd. Natuurlijk bestaat ook de kans, dat Pinkerton iets wist van een ander, hetwelk die ander in de gevangenis had kunnen brengen, en misschien wel aan de galg. Dit staat vast, de man was bevreesd. En, let wel op, hij was dat niet zijn hele leven lang, maar pas sedert een maand of drie, want van dat tijd-

stip af dateert het aanbrengen van de zware grendels en de sloten.

— Dat is zo, dat is zeker veelzeggend, zei Brand.

— Misschien zou alles duidelijk zijn, Charles, als wij slechts de reden van die vrees kenden. Dat kan natuurlijk de komst van een of andere persoon zijn geweest, maar misschien ook de ontvangst van een dreigbrief.

— In het laatste geval schijnt die brief dan al vrij spoedig gevolgd te zijn door de schrijver, merkte Brand op. Maar als hij zo bang was, waarom zette hij dan zijn raam zo ver open?

— Het was die nacht zeer warm, Charles, vergeet dat niet. De moordenaar zal het echter wel niet aan het toeval hebben overgelaten, denk ik, want hij zat daar stellig niet elke nacht op de loer, daarboven op het dakhotel. Neen, het moest juist in die bewuste nacht gebeuren, en alles werd daarom zorgvuldig voorbereid. Pinkerton moest op deze plek voor zijn schrijftafel zitten, het gordijn moest opengeschoven zijn, de lamp moest branden en het raam moest open staan. En luister nu eens naar mijn redenering, waarna je mij eerlijk kunt zeggen of je het er mee eens bent of niet: Pinkerton heeft een doodsvijand, en hij weet sedert drie maanden, dat deze zijn spoor heeft gevonden. En sedert een paar dagen weet hij ook, dat die vijand in het Russell Hotel logeert. Hij draagt een man, in wie hij vertrou-

wen meent te kunnen stellen, die misschien afhankelijk van hem is, op, om die vent uit de weg te ruimen. De handlanger belooft het en bezoekt de man in het hotel in de vooravond, nadat hij afgesproken heeft Pinkerton een sein te zullen geven, wanneer alles daarginds aan de overzijde is afgelopen. Een man wiens leven gevaar loopt, gaat natuurlijk niet naar bed, maar wacht in spanning het sein af, hetwelk hem het bericht brengt, dat hij niet langer iedere minuut voor zijn leven behoeft te vrezen. Hij doet dus het gordijn wijd open, en wacht. En omdat het erg warm is, opent hij het raam. Klinkt dat onwaarschijnlijk?

— In het geheel niet, antwoordde Brand, tenminste als we aannemen, dat die handlanger een verrader is geweest, en niet naar het hotel is gegaan, met het doel om die vijand van Pinkerton het levenslicht uit te blazen.

— Waarom?

— Wel, omdat hij de moordenaar ruimschoots de tijd moet hebben gelaten, het dodelijk schot af te vuren.

— Dat is niet volstrekt noodzakelijk. Ik zeg je, dat die vijand op het dak zat, en daar zal de handlanger van Pinkerton hem toch zeker niet gezocht hebben.

Brand keek in gedachten neer op zijn bord, zijn handen tussen de knieën gevouwen, en schudde langzaam het hoofd.

— Het is mij nog volkomen raadselachtig, zei hij toen. Ik zou wel willen, Edward, dat je met nog andere bewijzen voor jouw lezing voor de dag zoudt kunnen komen.

— Dus nog niet overtuigd? vroeg Raffles glimlachend. Dan zullen we met je goedvinden nog deze namiddag een onderzoek instellen. Wij gaan naar het dak van het Russell Hotel en onderzoeken het grondig. En dan moeten wij eens proberen wat te weten te komen van het verleden van Pinkerton. Ik ben er bijna zeker van, dat wij heel wat verder zouden komen, als wij alles wisten, wat die geldhaai achter de rug had. Als je er niets op tegen hebt zullen wij maar heengaan.

— En als Lord Aberdeen en zijn secretaris naar het dak van het Hotel klimmen?

— Neen, onverbeterlijke humorist. Maar wel als electriciens of gemeentewerklieden. Wij hebben nog kleren voor dat doel in overvloed.

— Misschien is de dader al ver, opperde Brand, en is al onze moeite vergeefs.

— Nu, dan zullen wij in ieder geval de voldoening hebben, dat wij de misdaad aan het licht hebben gebracht, en dat is voor mij nog meer waard, dan een moordenaar te zien hangen.

De beide vrienden waren reeds opgestaan, en een ogenblik daarna waren zij opgenomen in de drukte en het lawaai van Oxford Street. Zij begaven zich naar het huis van Lord Aberdeen in de Cromwell Street, om zich daar vlug en goed te vermommen.

Het huis bezat twee uitgangen, en een daarvan in de tamelijk hoge tuinmuur, kwam uit in een smalle, bijna nooit betreden steeg, hetgeen een groot voordeel was, waarvan Raffles reeds menigmaal gebruik had gemaakt, als hij het niet nodig vond, dat men hem zijn woning zag verlaten onder een andere gedaante dan die van de vermogende enigszins zonderlinge lord.

Uit een geheim vak kwamen de gedrukte formulieren te voorschijn, die reeds menigmaal hun dienst hadden bewezen, en uit een muurkast de werkbroeken en de jassen van blauwlinnen, versierd met knopen, die het stadswaapen droegen. Binnen een kwartier tijds hadden de twee mannen hun uiterlijk zodanig veranderd, dat zij zelfs elkander ternauwernood herkenden.

Zij namen ieder een tas, juist zoals de werklieden van de gemeente die dragen, sloten alles zorgvuldig af, en bevonden zich enkele minuten later reeds, in de nauwe steeg, die uitliep op een smalle, weinig bezochte straat. Een bus, en vervolgens de ondergrondse spoor bracht hen tot vlak bij Russell Square.

De omstandigheden bleken hun gunstig te zijn, want er hadden niet lang geleden op verscheidene punten van Londen gasontploffingen plaats gehad en de portier van het hotel vond het

volstrekt niet vreemd, dat er gemeente-werklieden kwamen kijken naar het buizenet.

Het oude, deftige hotel bleek er nog vol van te zitten, van kelder tot zolder, en Raffles en Brand konden dus overal binnengaan waar zij maar wilden, zonder dat iemand enige aandacht aan hen schonk en zo beklommen zij via een smalle vlieringtrap tenslotte het uitgestrekte platte dak, waarboven zich een vijftal gemetselde schoorstenen verhieven.

Zonder een ogenblik te aarzelen liep Raffles op een daarvan toe, keek even rond, en zei tot Brand, die hem gevolgd was:

— Hier moet hij gestaan of geknield hebben. Op die wijze was het volkomen onmogelijk, hem van het plein af te zien, maar de moordenaar daarentegen kon zeer goed zijn slachtoffer zien zitten, wiens gedaante helder beschenen werd door de lamp op diens schrijftafel.

Brand taxeerde even de afstand, en zei toen:

— In ieder geval moet hij, daarbij blijf ik, een voortreffelijk schutter zijn geweest. Bedenk dat zijn eerste schot raak moest zijn.

— Wel, dan zullen wij dus onder de scherpschutters moeten zoeken, zei Raffles kortaf. Wees nu zo goed en help mij eens zoeken. Steek alles bij je wat maar enigszins verdacht lijkt. Het dak is met vers grint bedekt, en de laag is niet zo dik.

Zwijgend en in gebukte houding begonnen de twee mannen het dak af te zoeken, in de nabijheid van de schoorsteen, waarachter de moordenaar zich stellig verborgen had gehouden.

Na een kwartier ongeveer vroeg Brand, opziende van zijn werk:

— Noem je een sigarenpeukje ook iets bijzonders?

— Natuurlijk, gaf Raffles levendig ten antwoord. Is het droog?

— Kurkdroog.

— Dan kan het niet later dan twee dagen geleden verloren zijn, want de dagen daarvoor heeft het geregend. Laat eens zien.

Brand kwam aanlopen met een half

opgerookte sigaar op de palm van zijn hand.

Raffles nam het overschot tussen zijn vingers, bekeek het aandachtig, rook er aan, maakte een klein stukje van het dekblad los en zei toen, als iemand die zeker is van zijn zaak:

— Wij treffen het, amice. Dit is een Mexicaanse sigaar, een zogenaamde cheroot. Die dingen vallen niet in de smaak van onze rokers en men zou vruchteloos trachten, ze hier te Londen te kopen. Misschien zijn ze in Parijs te krijgen, maar ook dat is niet zeker. De tabak er van is zeer zwaar, en de sigaar heeft een lange vorm, is over de gehele lengte even dik, of beter gezegd dun, en heeft een stompe punt. Maar ik heb ook iets gevonden, zie hier.

Raffles had de hand in de zak gestoken, en liet Brand een lege patroonhuls zien.

— Jij bent deskundige op het gebied van vuurwapens, ging Raffles voort. Kun je me zeggen, met welk geweer deze patroon is afgeschoten?

Brand nam het koperen cilindertje in zijn hand, draaide het om en om, mat het kaliber met behulp van zijn duimstokje, las de firmanaam, die aan het einde was gestempeld, en antwoordde toen zonder aarzelen:

— Het kan bijna niet anders, of deze patroon is afgeschoten met een Coltkarabijn, die in de kolf zeven patronen kan bevatten, een kort wapen, dat vrij gemakkelijk in een niet al te kleine handtas gaat.

— Nu, dat is al weer een stap vooruit, zei Raffles opgewekt. Je ziet wel dat de huls niet het minste roestvlekje heeft.

— Ik begrijp alleen niet goed, dat de huls niet in het magazijn is gebleven, zei Brand nadenkend.

— Zou die huls uit het wapen gesprongen zijn, als de schutter het voor een tweede schot had willen gereed maken? vroeg Raffles.

— O ja, dan wel, gaf Brand dadelijk ten antwoord. Dan zou de gebruikte patroonhuls uit het geweer zijn geworpen, juist zoals dat bij een automatische pistool het geval is.

— Nu, dan heeft de man met een instinctmatig gebaar na zijn eerste schot de grendelknop heen en weer bewogen. Wij zouden daaruit kunnen opmaken, dat hij veel met een geweer heeft omgegaan, zoals een soldaat in de oorlog. En nu kunnen wij geloof ik wel gaan, want er valt hier niets meer te zoeken.

— Ik vind de oogst nog al schraal, merkte Brand op.

— Ja, veel hebben we niet gevonden, maar dat was ook niet te verwachten. Ik ben echter tevreden over onze vondst. Pak je boeltje bijeen, dan ga ik eens met de portier praten. En ditmaal niet als werkmansman, maar als particulier detective.

De twee zogenaamde werklieden gingen de trappen weer af, gaven daarbij hun ogen goed de kost, maar hadden nog niets bijzonders waargenomen toen zij de vestibule weer bereikten, waar Raffles zich onmiddellijk tot de portier wendde, een indrukwekkend man, zes voet lang, en in een lichtgrijze uniform met veel zilver passementen afgezet.

Hij hield hem onmiddellijk en zonder iets te zeggen een legitimatie voor, getekend door niemand minder dan de hoofdcommissaris van politie, en vervolgens een detectievepenning, waarvan zelfs een kenner zou hebben gezworen, dat deze volkomen echt was.

De portier twijfelde dan ook een moment en keek Raffles verbluft en een beetje angstig aan.

— Maak je niet ongerust, vriend, begon Raffles dadelijk op zachte toon, maar je zult wel zo goed zijn, mij enige inlichtingen te verschaffen. We zoeken naar een van jullie gasten, en ik wilde graag enige inlichtingen uit jouw mond optekenen. Je ziet er uit als een schrander man, en ik ben zeker, dat je je ogen goed weet te gebruiken.

Toen vroeg hij verder:

— Hebben jullie hier in de laatste dagen veel gasten uit het buitenland gehad?

— Nu, ik denk wel een stuk of twintig, mijnheer, luidde het antwoord.

— Waren daar Zuid-Amerikanen bij?

— U bedoelt, Mexicanen, en van dat slag? Het is best mogelijk, maar ik zou er geen sed op durven doen. Maar als

u soms in het gastenregister wilt kijken?

— Ik vrees dat ons dat niet veel verder zal brengen, vriend, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Ik geloof niet, dat de man die wij bedoelen hier onder zijn eigen naam zijn intrek heeft genomen. Waren er sigarenrokers bij?

De vraag klonk zo vreemd, dat de portier niet dadelijk antwoordde maar even moest nadenken, tot hij tenslotte antwoordde:

— Een paar gasten rookten pijpen; zeker niet meer dan vier rookten sigaren, en de rest rookte sigaretten op twee of drie na, die ik nooit heb zien roken.

— Ik maak je mijn compliment over je opmerkingsgave, riep Raffles uit. Je zoudt 't ver hebben gebracht als detective. En span je nog eens goed in, want nu komt het er op aan: Was er bij de sigarenrokers soms iemand, die opvallend dunne, lange en zwarte sigaren rookte?

Het brede gelaat van de portier glansde van voldoening en trots, toen hij zei:

— Dat zou ik menen, mijnheer: Dat is me zelfs speciaal opgevallen. De gast die ik bedoel, zag je nooit zonder zo'n lange sigaar in zijn mond.

— Wanneer kwam, en wanneer ging hij heen?

— Hij kwam zowat een week geleden, en is nog niet vertrokken, al staat zijn koffer al gepakt, want hij zit daar nu binnen in de conversatiekamer te lezen. U kunt hem van hier duidelijk zien zitten.

Raffles vertrok geen spier, maar Brand had moeite, een beweging van schrik en opwinding te onderdrukken.

Want op geen dertig passen afstand, slechts van hen gescheiden door een glazen deur, zat de man naar wie zij zochten. Tenminste het was een man die een lange sigaar tussen de lippen had, welke echter niet brandde, hetgeen wel het gevolg geweest zal zijn van het rookverbod, dat voor dit vertrek gold.

Hij zat half met zijn rug naar de deur gewend en las in de Times, maar zijn gebruind gelaat met de ruige, zwarte wenkbrauwen, was duidelijk zichtbaar in de spiegel vlak tegenover hem.

— Hoe heet die man? vroeg Raffles bedaard. Of liever, onder welke naam heeft hij hier een kamer gehuurd?

— John Smith, mijnheer.

— Een veelzeggende naam, mompelde Brand. Er zijn tienduizenden Londenaren die zo heten.

— Hij heeft, hij heeft toch niets ernstigs bedreven, mijnheer?

— Niets bijzonders vriend, antwoordde Raffles bedaard. Het is bijna de moeite niet waard. Je zei dat zijn koffer gepakt stond. Wanneer wilde hij vertrekken?

— Vanavond nog, mijnheer. Hij zou hier nog dineren, maar heeft zijn rekening al betaald. U gaat hem toch, hoop ik, niet arresteren?

— Geen sprake van. Wij zullen de naam van het hotel niet in opspraak brengen, hoor, stelde Raffles hem gerust. Wij zullen hem maar alleen een beetje in het oog houden, en hem in zijn kraag nemen, als het nodig is.

— Diefstal, mijnheer? vroeg de portier nieuwsgierig.

— Hij heeft inderdaad iets van een ander afgenomen, dat vrij kostbaar is, antwoordde Raffles effen. Mondje dicht, dat begrijp je wel. Hij mag volstrekt niets vermoeden.

De portier verzekerde nadrukkelijk, dat hij alles zou doen om het Recht te helpen zegevieren.

Zodra de twee vrienden weer op straat stonden, vroeg Brand verbaasd en met iets als verwijt in zijn stem:

— Waarom de schurk niet onmiddel-

lijk in de kraag gevat?

— Mijn hemel, Charles, waar denk je aan? Ik zou dan moeten uitleggen, hoe ik op het spoor van de vent ben gekomen, mijn mooie legitimatiebewijzen zouden wat al te grondig onderzocht worden, men zou zich wel eens kunnen herinneren, welke rol Lord Aberdeen in deze zaak heeft gespeeld, kortom wij zouden onze hand in een wespennest steken. Maar dat is nog niet eens alles.

— Mij dunkt, dat dat meer dan genoeg is. Ik geef je toe, dat wij zelven de man moeilijk kunnen arresteren, maar waarom niet het eindje sigaar en de patroonhuls met een briefje op Scotland Yard te doen bezorgen, waarin je de zaak uiteenzet?

— Dat had ik je juist willen uiteenzetten, ging Raffles onverstoorbaar voort. Het is jammer dat jij altijd bij zulke dingen de pecuniaire kant uit het oog verliest. Die man kan natuurlijk Pinkerton gedood hebben uit wraakzucht, en dat is zelfs het waarschijnlijkst, maar hij kan het ook gedaan hebben om in bezit van een deel van diens vermogen te komen. Laten wij hem te vroeg gevangen nemen, dan ontgaat ons dit voordeeltje. En daarom stel ik voor, die meneer met zijn Mexicaanse sigaar aandachtig te blijven volgen, beurt om beurt, totdat wij weten, wat zijn bedoelingen zijn. En degene, die niet op post staat, kan zijn tijd nuttig besteden door eens een onderzoek in te stellen naar het verleden van Pinkerton, waarin enkele punten zijn, die opheldering behoeven.

HOOFDSTUK V

DE BENDE VAN KLAVERAAS

Die zelfde nacht namen Raffles en Brand na hun vermomming te hebben verwisseld, hun intrek in het Russell Hotel, zich voordoend als Amerikaanse toeristen.

Er was namelijk in de loop van de avond iets gebeurd dat dit wenselijk maakte.

Mr. Smith had zijn plannen gewijzigd, waarvan de reden niet bekend was. Wel had Brand, die de hele namiddag het hotel in het oog had gehouden, menen op te merken, dat er een telegram-besteller op zijn motorfiets was komen opdagen, waarna tien minuten later Smith boven aan de brede stenen trap was verschenen, zonder valies, maar met een geel couvert in de hand, dat veel op een telegram leek.

Brand was een ogenblik later inlichtingen gaan inwinnen bij de portier, die hem fluisterend had toevertrouwd, dat de man van de dunne sigaren gezegd had, niet te zullen vertrekken, maar op zijn minst nog een nacht zijn kamer wilde aanhouden.

Het was omstreeks elf uur, toen Raffles en Brand in hun eigen logeerkamer zaten, die zich op dezelfde gang bleek te bevinden als die van Mr. Smith.

Zij bespraken op fluisterende toon de geheimzinnige misdaad, die hen zo onverwacht hier heen had gevoerd, en het was Brand, die de opmerking maakte:

— Ik wil aannemen, Edward, dat die zogenaamde Mr. Smith de dader is, en

de moord pleegde, zoals jij veronderstelt, maar dan blijft er toch nog iets onbegrijpelijks voor mij over.

— Laat eens horen?

— Ik wil toestemmen, dat die geschiedenis met het raam zich heeft toegedragen, zoals jij zegt, maar dan begrijp ik van dat bezoek van die onbekende in de vooravond en vooral van het vinden van de revolver nog niet veel. Hoe kwam het wapen daar, waarom lag het er en wie schoot er die ene kogel uit af?

Raffles dacht even na, voor hij ten antwoord gaf:

— Met volkomen zekerheid kan ik het natuurlijk niet zeggen, maar mij dunkt, dat de zaak zich als volgt kan hebben toegedragen. De moordenaar wilde aan een zelfmoord doen geloven, zodat het dus noodzakelijk was, dat men een wapen bij het lijk vond, en wel een revolver, waarvan de kogels een treffende gelijkenis vertoonden met die van het wapen, dat hij zelf voor zijn daad zou gebruiken. Wat volgt hier logischerwijze uit? Dat de moordenaar van tevoren moet hebben geweten, wat voor soort revolver of pistool Pinkerton in zijn bezit had.

— Dat is, dunkt mij, duidelijk, Edward. Hij kan dat ook geweten hebben, hij moet zelfs goed op de hoogte zijn geweest van de gewoonten van zijn slachtoffer, maar dat alles verklaart nog niet hoe juist die noodlottige nacht de revolver op tafel kwam te liggen.

— Wat dunk je dan van de volgende motivering, Charles? Het is daartoe nodig, het bestaan van een medeplichtige aan te nemen, zoals wij trouwens al gedaan hebben. Die kan zich in het vertrouwen van Pinkerton hebben gedrongen, en hem dezelfde avond zijn komen verwittigen, dat er een aanslag op hem zou worden gepleegd.

Wat zou jij in zulk een geval doen? Het wapen gereed houden, dat je moest beschermen.

— Daar ben ik het mee eens, maar de ontbrekende kogel?

— Die werd er een paar maanden geleden al uit afgevuurd.

— Dat moet de moordenaar dan geweten hebben, want het was doelloos, de politie een revolver of een pistool met alle kogels er nog op te doen vinden. In dat geval had de man natuurlijk geen zelfmoord kunnen plegen.

— Dat spreekt vanzelf. En dit versterkt mij in mijn overtuiging, dat de moordenaar een assistent moet hebben gehad, die van al die bijzonderheden op de hoogte was. Pinkerton kan de geheimzinnige bezoeker van gisteravond onmogelijk als een vijand hebben beschouwd, anders zou hij hem niet zo gemoedelijk zelf hebben uitgelaten.

— Ja, zo kan het gegaan zijn, mompelde Brand voor zich heen. Misschien heeft hij wel een bericht van die medeplichtige ontvangen, dat hem noopte, zijn oorspronkelijk plan te wijzigen, en nog een nacht hier te blijven. Wat kan het geweest zijn?

— Dat weet ik niet, amice, maar het was stellig iets van belang, antwoordde Raffles.

— Kan het in verband staan met iets, dat na de dood van Pinkerton gebeurd is? vroeg Brand na enkele ogenblikken.

— Het is mogelijk, ik weet het niet. Als het kan zou ik van nacht wel eens een bezoek willen brengen aan die Mr. Smith. Het is een gelukkige omstandigheid, dat zijn kamer zo dicht bij de onze ligt. Alleen is het jammer, dat de afstand niet nog kleiner is. Alles zou gemakkelijker gaan, als onze kamers aan elkander grensden.

— Als wij ons eens richtten tot dege-

nen, die de kamers naast die van Smith in gebruik hebben?

— Dat plan is niet kwaad.

Raffles had een blik geworpen op zijn polshorloge en stond op, terwijl hij zei:

— Wij zullen er dadelijk werk van maken. Misschien vinden wij een van de gasten, die wij nodig hebben, wel in de leeszaal.

De twee vrienden sloten hun kamer af, en gingen langs de brede trap naar beneden.

Raffles liet zich eerst door de bereidwillige portier de namen geven van de gasten, die naast Smith logeerden, en een korte beschrijving van hun uiterlijk, waarna hij en Brand de grote zaal binnentraden.

Er waren op dat ogenblik niet veel gasten, maar de eerste, die Raffles in het oog viel, was Mr. Smith van kamer 314 die rustig een krant zat te lezen.

Raffles had Brand even aangestoten, en de twee vrienden zochten een plaatsje op, vanwaar zij de man konden gadeslaan, zonder dat dit opviel.

Na enkele ogenblikken fluisterde Brand:

— Hij heeft niet het type van een Mexicaan, vind je ook niet?

— Neen, hij lijkt meer op een Yankee, zei Raffles. Een gunstig gezicht is het alles behalve.

— Je hebt gelijk, Edward. Hij ziet er uit als iemand, die men niet graag tot vijand zou hebben. Hij is overigens keurig gekleed. Maar wat zonderling, dat hij in een kamer en met dit weer een handschoen aanhoudt.

Inderdaad lag een van de handen van Smith op de tafel, waaraan hij gezeten was, welke hand in een keurige glacié handschoen was gestoken, en stil en rustig naast het glas whisky dat voor hem stond lag.

Raffles bleef de man een tijdlang aandachtig gadeslaan, tot Smith zijn blad liet zakken, en een teug nam van zijn glas whiskey. Hij was zo verdiept in zijn lectuur, dat hij onder het drinken bleef doorlezen, terwijl het blad op het marmeren blad van het tafeltje lag.

Toen Brand Raffles aankeek, bemerkte hij op diens gelaat, zelfs niet ver-

borgen door het laagje schmink, een verhoogde kleur, die spoedig weer verdween; zijn grijze ogen bleven echter op een zonderlinge wijze schitteren.

Het was voor iemand die zijn gedragingen kende, duidelijk, dat Raffles zoëven iets merkwaardigs had opgemerkt.

— Let eens op zijn hand, Charles, maar zorg dat hij het niet merkt, fluisterde Raffles, terwijl hij zelf een krant ter hand nam, waarin hij ongemerkt met zijn zakpotloodje een kleine opening boorde, om daar doorheen Smith gade te slaan.

Brand keek kwasi onverschillig om en telkens opnieuw naar die hand in de strakke handschoen, die daar maar steeds onbeweeglijk op het tafelblad bleef liggen.

— Merk je er niets aan? vroeg Raffles na enige ogenblikken.

— Alleen maar dat die zo doodstil ligt.

— Geen wonder, het is een houten hand, fluisterde Raffles weer terug. Heb je niet opgelet, hoe zonderling hij deed, toen hij ging drinken? Het glas stond vlak bij zijn gehandschoende hand, en ieder normaal mens, die een krant vasthoudt, zou dus de andere gebruikt hebben om het glas op te nemen. Hij echter legde zijn blad neer, en moest zich toen half omdraaien, om met zijn rechter hand het glas te kunnen aanvatten.

— Ik geloof zowaar dat je gelijk hebt, fluisterde Brand opgewonden. De vingers lijken geheel verstijfd. Dat zou ook verklaren, waarom hij bij die warmte een handschoen draagt. Maar het feit schijnt je erg te intrigeren.

— Dat is niet zo verwonderlijk, Charles. Let eens ongemerkt op de vrouw, die daar binnen komt, en zoekend rond kijkt.

Op de drempel van de vestibuledeur was een elegant geklede vrouw verschenen, niet meer in haar eerste jeugd, maar nog zeer knap, met grote, donkere ogen in een ovaal gezicht.

Zij had Smith blijkbaar gauw ontdekt, liep op zijn tafeltje toe, en reikte hem de hand. Hij was niet opgestaan om haar te begroeten, maar knikte haar toe,

en schoof een stoel wat achteruit.

En bij dat alles bleef de linkerhand roerloos liggen; alleen de arm had zich een weinig bewogen.

— Maar als die man een prothese heeft, fluisterde Brand, dan kan hij onmogelijk een geweer hebben gehanteerd, tenminste niet met zoveel zekerheid, als nodig is, om op zulk een afstand bij kunstlicht een man midden in het voorhoofd te treffen.

— Hij deed het ook niet. De vrouw deed het.

Slechts met moeite onderdrukte Brand een kreet van verbazing en ongeloof.

Hij staarde Raffles verbluft aan, en stotterde toen:

— Maar die Mexicaanse sigaar?

— O, hij kan immers wel naast haar gestaan hebben, toen zij schoot.

— Excuseer me; ik vind dat je wel met wat al te grote zekerheid spreekt. Waarom denk je dat die vrouw geschoten heeft?

— Omdat ik de man herkend heb, Charles. Kijk eens goed naar hem, en ga dan eens met je geheugen te rade. Denk je zijn zwarte knevel eens even weg en vergeet vooral die kunsthands niet.

Brand herinnerde zich bij het raadplegen van zijn geheugen, wat Raffles bedoelde, want hij mompelde met een beweging van schrik:

— Jim zonder hand.

— Hij en niemand anders, amico. Reeds toen ik hem voor de eerste maal zag, kwam het mij voor, dat ik dat gezicht méér had gezien. Niet in natura, maar op een foto. En nu weet ik het zeker. Denk eens goed na. Vijf of zes jaren geleden, in Chicago, de bende van Klaveraas, met Jim als aanvoerder, die juist een paar maanden tevoren zijn linker hand was kwijtgeraakt bij een ontploffing. Een van de meest beruchte benden van Chicago, die zich onledig hield met het smokkelen van opium, cocaïne en meer van dat goedje, en denk dan ook eens aan « Mary Bulls Eye » de vriendin van Jim, en aan het proces, dat er destijds gevoerd werd, waarin sprake was van een lafhartig verraad van twee der bendeleden.

— Ja zeker, nu herinner ik mij dat alles zeer duidelijk. Zijn foto stond in verschillende bladen. Maar hij was toen zonder snor.

— Alles wordt mij nu duidelijk, Charles. De vrouw die je daar ziet, was destijds al bekend om haar vaste hand en haar scherpe blik, die haar aan haar bijnaam hielpen. De andere bendeleden waren als de dood voor haar, want haar revolver verliet haar nooit.

Bij dat proces waren de getuigenverklaringen nog al verward, wat niet belette, dat Jim en die dame en nog een paar anderen bij die gelegenheid tot vier jaren celstraf werden veroordeeld. Zij zijn dus pas een jaar vrij, en ik zal je nu wel niet meer behoeven te zeggen aan welk plan zij die tijd besteed hebben.

— Je bedoelt dat ze zochten naar de verraders?

— Daaraan kan ik nu niet langer twifelen, en een daarvan moet Pinkerton geweest zijn. Geloof je ook niet dat dat alles opheldert.

— Misschien, behalve dan toch het veranderde plan van Mr. Smith.

— Welneen, ik geloof dat ook dat in mijn redenering past. Want het is best mogelijk, dat een van de samenzweerders pas het spoor heeft teruggevonden van verrader Nr. 2 en dat zij nu nog blijven, om ook aan hem uit te oefenen, wat zij gerechtigheid noemen.

— Maar als dat waar zou zijn, Edward, dan wordt het hoog tijd dat wij de politie inlichten.

— Wat ik je verzoeken mag, Charles, geen overijling, viel Raffles hem in de rede. Zij zullen ons nu niet meer zo gemakkelijk ontsnappen.

— Maar het leven van die tweede man loopt gevaar, als je gelijk hebt, drong Brand aan.

— Op het ogenblik leeft hij in ieder geval nog, zei Raffles koeltjes. En zo vlug worden dergelijke aanslagen maar niet ten uitvoer gebracht. Daar is tijd voor nodig.

Nog een poos bleven de twee vrienden naar het tweetal kijken.

De vrouw sprak druk en op zachte toon met de man, en scheen hem ergens toe te willen overhalen.

Hij luisterde met een nors gezicht, en trommelde ondertussen met de vingers van zijn rechterhand op het tafelblad.

— Is die Mary niet een Mexicaanse? vroeg Brand.

— Ja. Maar in de laatste jaren woonde zij in Chicago. Zij spreekt Engels als een geboren Amerikaanse.

— Het lijkt onmogelijk, dat 'n vrouw in koelen bloede en met voorbedachte rade een man doodt, zei Brand hoofdschuddend.

— Maar beste Charles, moet ik je soms wijzen op de dozijnen « misdaden uit hartstocht », die in de loop van een paar jaren door Parijse jury's als wissewasjes behandeld worden? Ik zeg je een wraakzuchtige vrouw is honderdmaal erger dan een man.

— Je bent cynisch, Edward, zei Brand zacht, en met verwijt in zijn stem.

— Ik spreek alleen maar de waarheid, Charles, maar daar staat onze schone heldin op. Zij schijnt een beetje uit haar humeur te zijn. Je zult mij een genoegen doen, als je kijkt, waar zij blijft. Ik zal hier op je terugkomst wachten, of anders op je telefonische inlichtingen.

HOOFDSTUK VI

DE VRIEND VAN WILLEN PINKERTON

Het was precies twee uur in de nacht, toen twee heren, diep in de kraag van hun regenjassen gedoken, het was een uur tevoren hard gaan regenen, Russell Square dwars overstaken, en de Keppel Street insloegen.

Er heerste hier bijna volslagen duisternis, in deze afgelegen straat, en het was er zeer stil.

De twee mannen die daar zo haastig en bijna onhoorbaar voortliepen, waren Raffles en Brand.

Op een afstand van vijf minuten gaans wachtte Henderson met een auto.

Beide vrienden droegen een klein reisvalies bij zich, en zagen er uit als reizigers, die zoëven met een late trein zijn aangekomen, en geen taxi konden vinden.

Ongeveer in het midden van de Keppelstraat bevindt zich een schoolgebouw, waarbij een grote speelplaats behoort, die door een hek is omgeven.

Dat hek was geen bezwaar voor Raffles door een van die fijne instrumentjes in het slot te steken, van een gesloten deurtje.

In een oogwenk stonden zij aan de andere zijde van de deur, die Raffles zorgvuldig weer sloot.

Zij staken de speelplaats over, en bereikten zo het schoolgebouw.

De dubbele, glazen deur, die tot de speelplaats toegang gaf, leverde al heel weinig bezwaar op, en opende zich geruisloos onder de vaardige vingervan

de Grote Avonturier.

Ook hier echter hielden zij zich niet op, maar begonnen vlug de brede trappen te bestijgen, liepen door de stille gangen, waarop de deuren der talrijke schoollokalen uitkwamen, die een spookachtige indruk maakten met hun lege banken en bereikten tenslotte de zolder.

Het was een geweldig grote ruimte, en Raffles moest de toestand hier wel goed kennen, want hij liep regelrecht toe op een vlieringtrap, die hij besteeg, trok de grendel van een valluik terug, en stond het volgende ogenblik buiten op het dak.

Brand was hem gevolgd.

Om hen heen breidden zich de daken uit, en toen zij een tiental stappen vooruit hadden gedaan, konden zij neerzien op Russell Square.

In het hotel aan de overzijde waren bijna alle lichten gedoofd, maar in de vestibule brandde nog altijd licht, en Raffles kon zelfs met zijn scherpe blik de gedaante zien van de nachtportier.

— Laten wij weer teruggaan, zei Raffles zacht. De maan is door de wolken gebroken en de man zou ons wel eens bij toeval in het vizier kunnen krijgen.

— Waar moeten wij zijn?

— Het huis ligt links van ons. Wees voorzichtig; ik zal je wel leiden.

Enkele minuten later bleef Raffles staan, keek een ogenblik om zich heen, en wees toen op het grote lulk vlak voor

hun voeten.

— Hier moeten wij doorheen, zei hij zacht.

— Is het van binnen gegrendeld?

— Ik vrees het.

Raffles vatte de ring en poogde het luik op te tillen, maar slaagde er niet in.

— De zaag, zei hij kortaf.

Brand opende zijn valies, en een dun, fijn metaalzaagje kwam te voorchijn.

Na enig tasten kon Raffles het zaagblad door de kier steken, tussen het luik en de opstaande rand in, en even later slook het zachte geluid van het papierdunne zaagje, dat gemakkelijk door het ijzer van de grendel sneed.

Toch duurde het nog een poos, voor deze belemmering was opgeruimd, waarbij de twee mannen elkander aflosten.

Raffles trok het luik voorzichtig open, en de twee mannen daalden af langs wat niet veel beter was dan een ladder.

Het was stikdonker op de zolder, waar zij zich nu bevonden, want het enige venster was klein, en dikbestoven.

Weer wachtten zij enige tijd, en toen zij niets verdachts hoorden, gingen zij verder naar beneden, totdat zij de derde verdieping bereikten.

Er heerste hier een stilte als op een kerkhof.

En toch wist Raffles, dat er ergens in die vertrekken zich een man moest bevinden, een trouwe bediende, die zijn dode meester niet wilde verlaten, voor diens lichaam in de aarde zou rusten.

Raffles had nu licht gemaakt, want tegenover een klein raam was een blinde muur, en Raffles wist dat hij zonder bezwaar zijn zaklamp kon ontsteken.

Een paar malen bukte hij zich en bekeek de deuren.

Toen wendde hij zich glimlachend tot Brand, en fluisterde:

— Verzegeld.

Inderdaad, dicht bij het slot waren hier en daar de rode waszegels bevestigd van de Boedekamer.

Men wachtte dus blijkbaar nog altijd, tot zich enig familielid van de overledene zou komen aanmelden.

— Wij zullen hier niet kunnen binnen gaan, zonder die zegels te verhe-

ken, fluisterde Brand.

— Over dat bezwaar zul je gemakkelijker heenstappen, amico, zei Raffles schouderophalend, maar het zal niet nodig zijn, ze te verbreken. Je ziet dat niet alle kamers zijn afgesloten. Hier is een deur, die alleen maar op slot is gedaan, laten wij er binnen gaan, en dan langs het raam de werkkamer proberen te bereiken.

Raffles had nog nauwelijks uitgesproken, of reeds ging de deur open, zonder naar zijn vingers te kijken, die zich vlieg en stil bewogen in de buurt van het slot.

Zij stonden nu in een kamer, die blijkbaar weinig gebruikt was geworden.

Raffles liep onmiddellijk op het raam toe, en schoof behoedzaam het gordijn terzijde.

Zoals hij wist, gaf het raam uitzicht op de binnenplaats, en nergens was enig spoor van licht te zien.

Raffles deed het raam heel voorzichtig open en boog zich naar buiten.

De vensterbank was tamelijk breed, en stak een eindje voorbij de muur, ter breedte van een decimeter ongeveer, rechts was een smal balkon, maar dat was minstens anderhalve meter verder.

Raffles dacht een ogenblikje na, met de afstand naar beneden, keek nog eens omhoog, en zei toen rustig:

— Het kan gedaan worden. Er is daar boven een ijzeren muuranker, waaraan wij ons kunnen vasthouden bij het overstappen.

— Overstappen? Ik zou maar liever zeggen overspringen, fluisterde Brand verschrikt. Wij zullen onze nek breken.

Raffles zei niets, maar nam zijn zakmes, reikte zover hij kon uit, en sneed een eind van het dikke gordijnkoord af ter lengte van ruim twee meter.

Hij klom zonder enige aarzeling in de vensterbank, en het volgende ogenblik had hij het gordijnkoord met een lus om het muuranker geslagen, dat een weinig van de stenen afweek. Hij trok de twee einden van het koord strak aan, kroop tot aan het uiterste einde van de vensterbank, gebruikte het koord om zich vast te houden, zette zich af, en be-

reikte veilig de ijzeren rand van de balconleuning.

Zijn stem trilde zelfs niet, toen hij op zachte toon zei:

— Hang je valies op je rug en volg mij.

Als Brand alleen was geweest, zou hij zich misschien nog wel eens bedacht hebben, alvorens die gevaarlijke sprong te wagen, maar Raffles had een zeldzame invloed op hem. Het was alsof hij hem tot in de grootste, meest gewaagde toeren als het ware biologeerde. Daarom aarzelde hij ook nu niet, ofschoon zijn hart een klopp oversloeg, want het raam was bijna tien meter van de grond, en een val op de tegels van de binnenplaats zou een pijnlijke dood betekend hebben.

Raffles ving hem als het ware op, vatte hem stevig in de borst, en van dat ogenblik af ging alles gesmeerd.

Raffles had in een paar seconden de balcondeur weten te openen, er moest nog een tussendeur geopend worden, en toen stonden zij plotseling in de kamer, waar de raadselachtige moord was gepleegd.

Raffles schoof het gordijn terzijde, zodat het maanlicht naar binnen straalde en de roerloze gedaante belichtte, die daar op een rustbank lag uitgestrekt.

Het lijk was nog niet gekist, want ook daarmee wachtte men, naar het scheen, nog altijd op de familie, die maar niet kwam opdagen.

De ogen waren nu gesloten, en er was een zeldzame rust over het marmerwitte gelaat gespreid. Het kleine, zuiver ronde kogelgat leek nu zwart, een zwarte stip in het wit van het gelaat.

Een ogenblik keken de twee mannen zwijgend neer op de man, die op zulke een tragische wijze onverhoeds door de dood was overvallen, en toen trad Raffles vastberaden toe op de schrijftafel en begon deze te onderzoeken.

Het was een oud meubel, en de laden waren van ingewikkelde sloten voorzien.

Raffles vond geen sleutels, en dat maakte zijn arbeid ingewikkelder en langduriger, dan hij wel gewent had.

In een der laden vond hij niets anders dan rekeningen, en verder een aantal

oude brieven zonder betekenis.

Juist had hij met moeite een goed verborgen lade weten te vinden en te openen, bij het licht van zijn zaklamp, toen hij zich plotseling oprichtte, en waarschuwend fluisterde:

— Licht uit, en de maskers voor.

Het was maar net bijtijds.

Juist toen Raffles en Brand hun maskers hadden voorgedaan, en hun lampen hadden uitgeknipt, werd de deur behoedzaam geopend; de oude bediende verscheen op de drempel, slechts ten halve gekleed, en met een blaker in de hand.

Hij had deze hoog boven zijn hoofd geheven, en het licht van de kaars bescheen zijn vaal, ongerust gelaat, en de angstige ogen.

Raffles en Brand hadden zich zo ver mogelijk in de schaduw teruggetrokken, maar het kon onmogelijk lang duren, of de oude man zou hem ontdekken.

Hij deed een stap terzijde naar de rustbank, en keek, zacht mompelend, op de dode neer.

Maar toen viel zijn oog op een der kleine handtassen die de indringers per ongeluk hadden laten liggen, en de blaker begon in zijn vingers te trillen.

Hij keek angstig rond, zag de opengetrokken laden, en bijna ontviel de blaker aan zijn krachteloze vingers.

Toen achtte Raffles het tijd om aan de gespannen toestand een einde te maken.

Zijn stem klonk vriendelijk en geruststellend, toen hij een stap naar voren deed en zei:

— Je behoeft je niet ongerust te maken, beste vriend. Wij zijn hier niet gekomen, om je dode meester te beroven. Wij hebben het alleen maar op de levenden voorzien.

Hoe zacht Raffles ook gesproken had, de oude man voelde toch zijn knieën knikken, en Brand schoof hem vlug een stoel toe, waarop hij zich liet neervallen. De twee vrienden hadden hun zaklantaarns weer aangeknipt en de bediende keek nu beurtelings van de een naar de ander, niets begrijpend van die inbraak bij een dode.

— Ik zal je zeggen, waarnaar wij zoeken, zei Raffles. Misschien kun jij ons

wel op de hoogte brengen. Wij willen het adres weten van een vertrouwd vriend van je meester, die een jaar of vijf geleden met hem in Amerika was. Ken je zo iemand?

De bediende schudde zwijgend het hoofd. Met enige moeite bracht hij er toen uit:

— Mijn meester had weinig werkelijke vrienden.

Raffles haalde de schouders op, en gaf Brand een wenk, die de oude man in het oog had gehouden. Daarop begon hij snel maar grondig de inhoud van de pas geopende lade te doorzoeken.

Na enkele minuten hield hij daarmee plotseling op en las aandachtig een kort briefje, dat hij vervolgens met een tevreden gebrom in zijn zak stak.

— Wij zullen je niet langer lastig vallen, hoor, zei hij tot de grijsaard, die half versuft op zijn stoel zat. Wij gaan nu heen. Je kunt je overtuigen, dat wij niets gestolen hebben. Je sliep zeker hiernaast?

— Ja ik wilde in zijn nabijheid blijven, totdat alles voorbij is.

En terwijl daarbinnen de oude bediende bleef zitten, zo versuft, dat hij er zelfs niet aan dacht, om de politie op te bellen, aanvaardden de twee mannen na hun maskers weer te hebben afgedaan, de terugtocht, langs dezelfde weg, die zij

gekomen waren, bereikten het dak, klommen omlaag door het schoolgebouw, staken de speelplaats over, luisterden even, voor het lage deurtje, en slopen toen voorzichtig naar buiten.

Een naburige kerkklok liet galmend drie slagen horen.

— Wij hebben nog juist tijd genoeg zei Raffles.

— Waarvoor?

— Om een bezoek te gaan brengen aan de vriend, antwoordde Raffles lachend.

— Je weet dus zijn naam en het adres, vroeg Brand verwonderd?

— Hier heb ik ze, op dit briefje. Het dateert van drie maanden geleden, en dat klopt nauwkeurig. Je zult je herinneren, dat Pinkerton juist om die tijd voor zijn leven begon te vrezen. Het is kort, maar het is veelzeggend. Luister maar:

En bij het licht van een straatlantaarn, omgeven door de nachtelijke stilte, las Raffles heel zacht voor:

« Oude booswicht, ik zou je aanraden, op je tellen te passen. Ik geloof, dat ze ons allebei in de gaten hebben. Ik weet zeker dat ik gisteren Mary Bulls Eye boven op een bus heb zien zitten. Ik weet pas sedert gisteren, dat je hier bent. Als je me over de zaak wilt spreken, dan is mijn adres Greenfield Mansions, Bloomsbury Lane. »

Galloway.

HOOFDSTUK VII

KLAVERAAS... EN RUITENHEER

Omstreeks dezelfde tijd dat Raffles dat briefje aan Brand voorlas, ontwaakte Harry Galloway in zijn groot ledikant door een heel zwak gerucht, maar dat hem plotseling overeind deed vliegen, met het angstzweet op het gelaat, en met verwilderde blikken.

Hij scheen iemand te zijn die heel licht sliep en door het minste of geringste geluid gewekt werd.

En daar zat hij nu overeind in zijn bed, een lang, mager man met een benig gelaat, dat voor een groot gedeelte met een baard bedekt was, vuilgrijs van kleur, en niet al te goed onderhouden.

Een trek van doodsangst lag er op dat ogenblik op het vertrokken gelaat, en de ogen hadden een woeste, bijna krankzinnige uitdrukking.

Op zijn minst vijf minuten achtereen
hemmer hij ziele niet. Men ontwaakte

had niet roerlozer kunnen zijn.

Hij luisterde blijkbaar met inspanning van al zijn gehoorzenuwen.

Alles bleef echter stil in het grote huis, en eindelijk strekte hij zich langzaam weer uit, slaakte een diepe zucht, en bleef, met de ogen wijd open, rond zien in het vertrek, dat flauw verlicht door een electrisch nachtlampje.

Hier en daar stonden half gepakte of reeds gesloten koffers en handvaliezen.

Die aanblik scheen Galloway een weinig gerust te stellen, want hij wendte zich om, trok het dek tot aan zijn oren, en maakte aanstalten om weer te gaan slapen, toen een nieuw geluid, nu blijkbaar veel duidelijker en van meer betekenis, hem als met een felle zweepslag uit het grote bed deed springen, en hem daar bevend liet staan in zijn
zijden verlaaten, de hand uitgeroepen naar

de lade van het nachttafeltje naast het hoofdeinde.

Hij hield de blikken strak gevestigd op de kruik van de deur die op de gang uitkwam, maar het gevaar kwam van een andere zijde.

Een zijdeur opende zich snel en zonder veel gerucht en vlug achter elkaar traden er twee mannen en een vrouw binnen, waarvan de eerste reeds voldoende zou zijn geweest, om de toestand geheel te beheersen want zijn rechtervuist was gewapend met een revolver, die er wel wat ouderwets maar toch zeer dreigend uitzag.

Gallower hoorde de schreden achter zijn rug, draaide zich om, deed nog een wanhopige greep naar de lade van het nachttafeltje, maar kwam niet verder, want een schorre, zachte stem beval:

— Handen op, Gallower. Je tijd is gekomen, man. Je had die deur wel gegrendeld, en dat is ook begrijpelijk. Het zou je ook wel geholpen hebben, als Dick niet de gelegenheid had gevonden, van middag een beetje aan die deur te knoeien. Jij wist natuurlijk niet, dat die grendel geen steek meer zou helpen. Je weet het nu, jammer genoeg voor jou een beetje te laat. Ga daar staan, en geen grapjes, niet schreeuwen of zo iets, want dan blazen we meteen je licht uit. Wij moeten eens praten, Harry.

Gallower was vaalbleek en met de handen omhoog achteruit getreden, tot bij de kamermuur.

Het was alsof zijn tanden klapperden van angst, en hij was jammerlijk om aan te zien.

Jack zonder hand, hij was de man met de revolver, nam hem vol minachting op, terwijl Mary en Dick rustig in het vertrek rond gingen, alsof ze er thuis hoorden, en niets te duchten hadden, en begon toen weer; terwijl hij zijn blikken in het rond liet dwalen:

— Zo... zo... het schijnt dat wij juist bijtijds zijn gekomen. Er van door gaan he? Heel begrijpelijk, na wat je mooie kameraad overkomen is. Maar Dick, die

knappe jongen, wist je adres gelukkig nog precies bijtijds te achterhalen. Wat dunkt je: geloof jij dat Pinkerton werkelijk zelfmoord heeft gepleegd?

Gallower liet een soort van gekreun horen, maar gaf verder geen antwoord.

— Zie je, de geleerden zijn het daar niet over eens, ging Jack spottend voort, met zijn revolver nog steeds op de borst van de ander gericht. Er wordt ook iets gemompeld van een ongeluk, misschien nog wel van iets anders.

Nu pas scheen Gallower de macht over zijn stem te hebben herkreten, en hij stotterde in doodsangst:

— Neem mijn geld maar mee, alles wat ik hier aan contanten heb, als jullie mij laten gaan.

Dick was het die nu sprak, na verachtelijk op de grond te hebben gespuwd:

— Nog altijd dezelfde lafaard. Voor verrader spelen, ja, dat kon meneer heel mooi. De kameraden in de gevangenis en op de electrische stoel helpen en er met het geld vandoor gaan, dat paste precies in je lijstje, maar nu het er op aankomt, zich een man te tonen, nu staat hij te bibberen als een juffershondje. Bah, wat een ellendeling.

— Stil maar Dick, ik zal het wel opknappen, beval Jack zonder hand. Het is geen wonder dat hij staat te beven, dat brengt zijn aard mee, en zijn vooruitzichten zijn verre van schitterend. Je had het over je geld, Gallower, en dat wil je ons offeren. Wel man, er komt geen offerte aan te pas, of denk je soms dat je ons een geschenk aanbiedt? We zullen het eenvoudig meenemen, want het is ons eigendom.

— Goed, ga je gang, maar laat mij dan vrij.

Jack keek hem met een duistere blik aan, van onder zijn zwarte ruige wenkbrauwen, zonder echter aanstonds te antwoorden.

Gallower staarde met doodsangst in zijn blik naar de rechter wijsvinger, die gedachteloos met de trekker van het vuurwapen scheen te spelen.

Die onzekerheid was martelend, en dreigde hem gek te maken.

De aanvoerder van het troepje genoot blijkbaar van zijn doodsangst, en zei pas na enige tijd:

— Je moest het precies weten, wat we voornemens zijn, Gallower, na wat je gedaan hebt. Je kent de statuten van de Bende van Klaveraas. Je weet wat die statuten voorschrijven ten aanzien van verraders. Pinkerton heeft verraad gepleegd, en hij is er voor gestraft. Jij hebt precies hetzelfde gedaan, en jij zal je straf evenmin ontgaan, lafaard.

Het gelaat van de verrader vertrok op afschuwelijke wijze, en zijn stem had bijna geen menselijke klank meer, toen hij kermde:

— Genade, doodt mij niet. Ik zeg jullie toch, dat je me alles kunt afnemen.

Jack deed dreigend een stap naar voren, en beet hem toe:

— Hou je kop dicht. Denk je dat we voor jouw plezier hier gesnapt willen worden? Als je nog een woord zegt, schiet ik je direct neer.

Gallower wierp een blik op de revolver, en hij zag aanstonds, dat Jack niet bang behoefde te zijn, dat het schot het huis zou alarmeren, want het wapen was voorzien van een geluiddemper.

De laffe schurk achtte zich verloren.

Hij kon zich nauwelijks staande houden tegen de wand, en zijn stem sloeg over, toen hij er met moeite uitbracht:

— Jullie ziet dat ik er van door wilde gaan; het is waar, ik wist dat jullie me vroeg of laat zouden weten te vinden, en daarom heb ik geld los gemaakt; ik heb hier voor dertig duizend pond aan contanten. Het zit in die kleine tas daar op de tafel; dat kunnen jullie nemen, maar ik beloof je nog méér, als je mij het leven laat. Bedenk wel dat mijn dood, jullie geen voordeel kan aanbrenge, want ik moet een stuk tekenen voor mijn bank. Morgen kan ik er nog tien duizend pond bij doen, misschien wel twintig duizend. Als jullie mij nu doodschiet dan krijg je niets.

Jack zonder hand keek hem met een ijskoude blik aan, en zei toen rustig:

— Aan die dertig duizend contanten hebben wij ruimschoots genoeg, Gallower. Wij zijn niet zo inhalig. Wij zijn door de Bende van Klaveraas gemachtigd, om het vonnis te voltrekken, en wij zullen het ook voltrekken. We hadden er een eind aan kunnen maken op dezelfde wijze, als dat met Pinkerton is gebeurd, maar de toebereidselen zouden te lang hebben geduurd, en wij wisten dat je op de loop wilde gaan.

— O, Jack, maak er alsjeblieft gauw een eind aan, hij maakt mij misselijk, fluisterde Mary, die tot dusverre nog niets had gezegd.

Inderdaad, Gallower leverde een jammerlijk schouwspel op, zoals hij daar tegen de muur geleund stond, slap, vaalbleek, met diepe groeven langs de neus, terwijl zijn benen hem nauwelijks schenen te kunnen dragen.

Hij moest zeker begrijpen, dat alles nu gedaan was, en wist niet meer wat te doen.

Zijn handen vielen slap langs hem neer.

Hij had de kracht niet meer, zijn handen omhoog te houden.

Jack deed een stap naar voren, en zei zacht, maar met vaste stem:

— Harry Gallower, je hebt deel uitgemaakt van de Bende van Klaveraas, en je hebt ons verraden en verkocht. Wij zijn uitgezonden om het vonnis aan je te voltrekken. Ik denk wel niet dat je veel tijd zult nodig hebben, om je geboden te doen; dat is nooit je sterke zijde geweest. Sterf dus, en neem de vloek van hen die je verraden hebt, in het graf mee.

Jack deed nogmaals een stap naar voren.

De revolver ging omhoog, en Gallower staarde wezenloos naar het wapen.

Hij brabbelde iets onverstaanbaars.

Maar op het ogenblik dat Jack de trekker zou overhalen, gebeurde er iets heel vreemds met hem.

Hij bracht eensklaps zijn linker kunsthand naar het gelaat en slaakte een gesmoorde kreet van pijn en schrik.

Vlak naast Gallower, die er niet eens iets van gemerkt had, en half bedekt door een deurgordijn, was een voorwerp te zien gekomen, dat veel leek op een gewone revolver, en het toch niet was.

Het was een zogenaamd ammoniakpistool, en een sproeistraal van het snelverdoovende vocht had Jack midden in het gelaat getroffen.

Bijna op hetzelfde ogenblik ontviel de revolver aan zijn krachteloze hand en viel met een doffe slag neer op het dikke vloerkleed.

Het deurgordijn werd terzijde geslagen, en snel en stil traden Raffles en Brand het vertrek binnen.

De laatste had zijn revolver in de hand.

Terwijl Jack met de rechterhand voor het gelaat naar een stoel wankelde, nauwelijks beseffend wat hij deed, greep Dick snel naar zijn zak, maar hij was te laat.

Brand was met een enkele sprong bij hem, drukte hem de loop van zijn revolver tussen de ribben en gebod dreigend:

— Handen omhoog, kerel, of dit is je laatste uur geweest.

Aarzelend, groen van woede, stak Dick zijn handen op en snel en behendig ontlastte Brand hem van zijn schietwapen, een grote browning.

Raffles had zich intussen met de vrouw bemoeid, maar zijn ervaren blik zag al heel gauw, dat zij onmogelijk een vuurwapen verborgen kon hebben. De dunne, nauw sluitende kleren zouden dat direct hebben verraden.

Haar ogen straalden letterlijk van woede, toen zij die van Raffles ontmoetten, en zij was sprakeloos, hetgeen haar niet zo vaak overkwam.

Het was duidelijk dat zij geheel en al overrompeld was door het snelle en afdoende optreden van die onbekende bezoekers.

Gallower scheen de eerste te zijn, die

weer tot zich zelf kwam.

Hij lachte van zenuwachtigheid en zei stotterend:

— Politie. Nu, dat hadden jullie zeker niet gedacht, he? Waar blijven jullie nu?

— Je loopt een beetje erg hard van stapel, Mr. Gallower, zei Raffles koel. Je spreekt daar over politie, maar geheel ten onrechte. Wij hebben niets te maken met de politie, tenminste niet in de zin, die je waarschijnlijk bedoelt.

De ogen van Gallower puilden hem van verbazing uit het hoofd en hij begon zo te beven, dat hij op de grond zou zijn gevallen, als er niet toevallig een stoel in zijn buurt had gestaan.

— Als jullie niet van de politie bent, wie zijn jullie dan, kon hij eindelijk met moeite uitbrengen.

Raffles lachte onverschillig en zei:

— We zullen er maar geen doekjes om winden: wij zijn inbrekers, maar het is geen toeval dat ons hier brengt. Wij wisten wel wat af van de plannen van dit edele drietal. En al is jouw leven ook maar een bitter beetje waard, het doet ons toch genoegen, dat we je hier nog levend hebben aangetroffen, want ik heb het altijd zeer stuitend gevonden, een dode van zijn bezit te beroven. Met een levende is het natuurlijk een heel andere kwestie.

Raffles nam de tas, waarover hij achter het gordijn reeds had horen spreken, kalm van de tafel, woog ze op zijn hand, opende ze om er een blik in te werpen, sloot ze weer met een tevreden gezicht, en wierp ze Brand toe met de woorden:

— Bij hoge uitzondering heeft meneer Gallower eens niet gelogen. Die tas is werkelijk goed gevuld. Ga nu maar met dat kostbare voorwerp naar beneden, waarbij meneer Gallower je zal volgen. Hij mag een paar schoenen en een overjas aan doen, en in zijn zak zullen wij honderd pond sterling steken en hiermede zal hij zich uit de voeten mogen maken. Ik zal intussen dit nobele trio in bedwang houden en hen hier vasthouden tot je het bekende teken geeft. Ver-

zetten ze een voet, dan schiet ik. Goed begrepen, Galloway? Ik geef je dus, evenals de vos bij de lange jacht een behoorlijke voorsprong op de jagers, en nog honderd pond op de koop toe. Me dunkt dat dat ruimschoots voldoende is en fair. En geef geen kik, of wij nemen de taak van deze meneer met zijn ene hand over.

Onder een doods zwijgen trok Galloway grasgroen, snel wat kleren over zijn pyjama aan en daaroverheen zijn jas. Brand haalde uit de tas een paar biljetten, sloop toen weg, uit de kamer, nagestaard door twee paar ogen, die van haat letterlijk gloeiden, en met de dreiging van een revolver in hun rug.

Twee minuten later voegde Raffles zich op straat bij hem na het sein te

hebben gehoord.

In het oosten begon het reeds te dagen.

Henderson kwam met de auto aanrijden, allen stapten in, en op een stille plek werd Galloway, een uur rijdens verder, uit de wagen gezet, en moest maar zien hoe hij zich zou redden.

* * *

Twee jaren later zou Harry Galloway op een geheimzinnige wijze worden dood geschoten.

Men kan wel aannemen, dat de Bende van Klaveraas niet zo gauw een plan tot wraakneming opgeeft...

Ook hun molens malen langzaam... maar fijn.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Onrust op Marlebone Castle

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵
Betaalbaar met SLECHTS f. 5,— of meer
p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandieten-temmer — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES:

L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2246